а-о, а-у, наблизу а? вм. ха? що при не-
дочуване и не доземане: а? какво кажа?
какво рече, а? г) при питане, за усилване
на питане то: а? що? чиеньи а? така
било а? а? как ще речеш? П.С. IV. XVII, 305.
д) при сърдито питане и подигаване: що
а? що го вде а? ще питаш ли а? ще счоти
ли мирен а? е) при смъкрване и закен-
ване: а гиди хлапе и сдно! а бре тирлъшо!
а, бой Ѧ (хѧ) лагарскый тъ му сынъ, десеть
годинъ ~~ми~~ наредъ ми носи фрайдѧ тѧ, тѧ
годинѣ нѧмамъ бѣлъ а? Л.Д. 1870 г. 169. Ами
ти, защо го не заарѣ еще онзи ден, когато
му казахъ а? ж) при принуждение и сърдив въ-
кване (вм. хѧ) а, ставай де; а, мучвай де;
а, скочи де; а удари ми де. з) при освящане за
нѣщо (вм. хѧ и ѧ): а, останахъ ся; а, донде ми на
цѣнъ; а бен, аръ идѣхъ да ходѧ цръ. и) при ука-
зване и растравене (вм. ей и ѧй) а тоѧ
и а тоѧ не ми слушатъ; а така; а тъй;
а тъйкана; а тъйкадъ ѧ кръ. к) при внезап-
ность, очудване и закачване а-та ся удво-
ява и утроява: а-а, чий ли е было то?
а-а-а, ето че ся захваща и годеръ тъ; а
аѧ все още не вѧрвамъ! Зн. 82.

Въ старый языкъ както и въ новый
а-та ся срѣща като нарѣчие или прѣд-
логъ, всякога въ начѧло съединено съ чѧсти
думы, на които качество то отрича, ~~такъ~~ а-та
~~а-ловъ~~ а не ся отрицѧ никогаѧ какъ: а-ловъ
— ѧловъ, който не лови, не залавя; а-чие,
— чие, което не е гонено, не ся е гонило;